

LARA CROFT
**TOMB
RAIDER**

**A
HATALOM
AMULETTJE**

MIKE RESNICK

Fordította: sgtGiggy

Carolnak, mint mindig

És Kristin Kathryn Ruschnak
valamint Dean Wesley Smithnek
nagyszerű írók
nagyszerű szerkesztők
még nagyszerűbb barátok

Prológus

Tompa hasító fájdalommal a tarkójában ébredt. Megpróbált hátranyúlni, hogy megérintse az ujjával, de képtelen volt mozgatni a bal karját.

Mi történt? tűnődött zavartan. Aztán a következő gondolata: *Miért nem tudok lélegezni?*

A szája tele volt homokkal, és ösztönösen oldalra fordította a fejét, mielőtt megpróbált az orrán keresztül levegőt venni.

Hol vagyok?

Aztán lassan kezdett benne tudatosulni a dolog. Bár szinte már azt kívánta, hogy inkább ne tenné. Egy sírbolt törmelékei közt feküdt, Hórusz Temploma alatt, az egyiptomi Edfuban. Valami leszorította a bal karját a földre. Valami, ami nagyobb, mint egy kő, de kisebb, mint egy szikla.

Vajon a lábaival is hasonló volt a helyzet? Nem tudta. Egyáltalán nem érezte őket.

Megpróbálta kinyitni a szemeit, hogy kiderítse, lát-e bármi fényt a sírban. A bal szeme kinyílt. Koromsötét volt. A jobb szeme viszont csukva maradt. A könnyek a homokkal keveredve agyagréteget alkottak, ami összeragasztotta a szempilláit.

Rendben. Csak semmi pánik. Tudom mozgatni a jobb karom?

Megpróbálta. Sikerült.

Oké, a bal karom nem bírom kiszabadítani. Eltört? Az ujjaim mozognak?

Mozogtak.

Mit keresek itt?

Fokozatosan kezdtek visszatérni az emlékei. Széth, a gonosz egyiptomi istenség, akit meggondolatlanul elszabadított, a harc, a csapdába ejtés. Aztán a siker pillanatában, a templom összeomlása.

Mi van a többi részemmel? Át tudok fordulni, felülni, vagy mozogni valamelyik irányba?

Megfeszült, készen arra, hogy megpróbálja, de a koponyáját

hasogató fájdalom hirtelen úgy felerősödött, hogy ismét elájult.

Arról álmodott, hogy egy gigantikus pókhálóba ragadt. Minél jobban próbált kiszabadulni, annál jobban belegabalyodott.

– Van itt valaki?

Istenem – gondolta továbbra is az álmában – a pók mindjárt elkap!

Fészkelődött, próbálta kiszabadítani magát, de képtelen volt mozgatni a bal karját és a lábait.

– Ha van ott valaki, kiáltson!

Kiáltsak, és tudassam a pókkal, hogy hol vagyok? Mégis mennyire néz ez engem hülyének?

– Tartson ki! Mindjárt ott vagyok!

Mindjárt itt van! Ki kell szabadulnom!

Kétségbeesetten forgott, de a háló szorosan fogta.

Neszeket hallott, kő súrlódott kövön, a levegőt pedig ismét homok és porfelhő töltötte meg. Aztán egy fénysugár világította meg a testét.

A koponyája ismét hasogatni kezdett. A jobb kezével összegyűjtött egy maréknyi homokot.

Most nem egy hangyát, vagy legyet akarsz elkapni, pók. Én Lara Croft vagyok, és nem fogok harc nélkül meghalni!

Kinyitotta a bal szemét, és egy kezét látott felé nyúlni. Ez furcsa volt. Meg mert volna esküdni, hogy a pókoknak nincs kezük.

Valami trükknek kellett lennie, így akarhatta megnyerni a bizalmát. Várt, amíg a pók karja csak centikre volt tőle, aztán a homokot arra felé hajította, ahol a szemét sejtette.

– Az istenit! – szitkozódott a pók tökéletes angolsággal. – Ezt meg miért kellett?

Megpróbálta kieroletetni magából a szavakat:

– Hagyj békén, vagy megöllek! – de a szája tömve volt porral, és csak elhaló köhögés jött ki rajta.

Két kar kezdte el megszabadítani testét a rárakódott törmeléktől.

Ez nagyon furcsa viselkedés egy póktól!

Hirtelen a pók arca megjelent az övé előtt. Egészen úgy festett,

mint egy emberé, és meglehetősen jóképű, ha már itt tartunk.

– Most már biztonságban van – mondta, miközben elkezdte őt kiemelni.

Próbált visszaemlékezni, hogy a pókok vajon tudnak-e hazudni, de ismét elvesztette az eszméletét.

Első rész

EGYIPTOM

1

Ezúttal már képes volt kinyitni mindkét szemét, de azonnal elvakította a környezetének rikító fehérsége. Eltűnődött, hogy a bal karja működik-e már. Képes volt megmozdítani egy kissé, de mégis furcsának érezte. Rápillantott, és látta, hogy két cső fut belé. Ez jelentett valamit, de nem igazán volt képes rájönni, hogy mit.

A feje még mindig hasogatott és a szemei nem egészen voltak képesek fókuszálni. Próbálta a lábujjait mozgatni. Úgy érezte, mintha mozognának. Lepillantott, hogy megbizonyosodjon felőle, de nem látta őket.

– A lábaim! – nyögte. – Mi történt a lábaimmal?

Egy mély, maszkulin kacagást hallott, aztán egy kéz lehúzott róla valamit, amiről csak most tudatosult benne, hogy egy takaró, ami eddig takarta a lábait.

– Bujkálnak maga elől – mondta egy ámulattal teli hang eltéveszthetetlen brit akcentussal.

Szemügyre vette a hang gazdáját. Ugyanezt az arcot látta a sírban is. A fölé hajló alak magas volt és napbarnított. A haja valószínűleg szőkésbarna lehetett egykor, de mostanra szinte tökéletesen fehérre szívtá a nap. A sírban fekve jól állapította meg, jóképű volt, bár most ráfért volna a borotválkozás, és egy váltás ruha.

– Isten hozta az élők világában. Egy ideig azt hittem, elveszítettük. Nem semmi egy út volt, amíg eljuttattam Edfuból ide.

– Hol van az az ide?

– Egy kairói kórházban.

Pár másodpercig csak szótlánul bámulta a férfit.

– Hol hagytam a modorom? – mondta az alak. – Hadd mutakozzam be. A nevem Kevin Mason – tartott egy pillanatnyi szünetet –, kegyed pedig...?

– Lara Croft.

– Lara Croft – ismételte el Mason. – Már hallottam magáról.

Lara tovább nézte a férfit, miközben próbálta működésre bírni az agyát.

– Kevin Mason – ismételte.

– Pontosan.

– Maga nem lehet Kevin Mason, az archeológus – jelent meg gyanakvás az arcán. – Én ismerem őt.

– A fia vagyok, Kevin Mason junior – mosolyodott el a férfi. – A barátainknak csak Kevin.

– Olvastam az apja minden könyvét. Ő az egyik hősöm.

– Az enyém is. Ezért léptem a nyomdokaiba. Én is archeológus vagyok.

Lara próbálta kitisztítani az emlékeiben dülő kuszaságot.

– Megmentette az életem.

– Csak pusztá szerencse volt. Hallottam... vagyis az *éreztem* valószínűleg pontosabb kifejezés..., hogy a sír összeomlott. És feltételeztem, hogy ha több mint kétezer évet kibírt eddig, akkor biztos van valami oka, hogy most hirtelen összeomlik, szóval fogtam az embereim, és nekiláttunk kiásni a romokat – egy pillanatig csak bámulta Larát. – Nagyon rossz állapotban találtunk magára. Nem hiszem, hogy még egy órát túlélte volna odalent csapdába esve. A kocsimhoz vittem, és elszállítottam az edfui kórházba, de ott épp egy szokásos áramkimaradás volt, ezért inkább továbbhoztam Kairóba. Már majdnem öt órája fekszik itt.

– És mikor mehetek el innen? – kérdezte Lara.

Mason megvonta a vállát.

– Elég durván összetörte magát, és komoly agyrázkódást szenvedett, de az orvosok szerint csontja nem tört. Valószínű egy-két nap ágynyugalom, és olyan lesz, mint új korában. Bár arról még meg kell bizonyosodniuk, hogy nem szenvedett-e maradandó tüdőkárosodást a sok belélegzett portól – mosolygott Mason.

– Kérhetnék egy tükürt?

– Higgye el, nem akarja látni magát. Most nem.

– Kérem – erősködött Lara.

– Ahogy kívánja – felelte Mason, miközben a fürdőszobába sétált és elhozta onnan a falon lógó tükürt. – De ne feledje, én figyelmeztettem.

Lara elvette a tükürt, és tanulmányozta az arcot, ami visszabámult rá belőle. Mindkét szeme lila volt, és annyira bedagadt, hogy már az is csodának számított, hogy kilát rajtuk. Egy összegöngyölt vattadarab volt a jobb orrlyukába tömve, hogy megóvja a benyomódástól. Az ajkai szárazak és repedezettek voltak, és megszáradt vér borította őket, az álla hatalmasra volt dagadva, a haja pedig összeállt a sok portól.

– Lehetne rosszabb is – motyogta Lara, miközben visszaadta a tükürt.

– Átkozott legyek! – mondta Mason. – A legtöbb nő zokogásban törne ki, ha ilyen állapotban látná magát.

– Én nem vagyok a legtöbb nő.

Egy nővér lépett a szobába, és némán az ágyhoz sétált. Megmérte Lara hőmérsékletét és pulzusát, felírta az eredményeket, aztán távozott.

Lara megpróbált felülni, hogy kényelmesebben tudjon társalogni a férfivel, aki megmentette az életét, de a próbálkozás hasító fájdalmat eredményezett a koponyájában, amitől visszazuhan az ágyra.

– Hé, óvatosan – mondta Mason. – Mondtam magának, igen komoly agyrázkódást szenvedett – odahúzott egy széket az ágyhoz. – Tessék – folytatta, miközben leült. – Így már nem kell mozognia,

hogy lásson.

– Épp a múlt hónapban olvastam az apja írását az ősi szudáni ereklyéket illetően – mondta Lara, mikor a fájdalom kezdett elviselhetőbbé válni. – Briliáns volt.

– A nevében is, köszönöm. A szudáni leletek az én szakterületembe is beletartoznak.

– Akkor mit keresett itt Egyiptomban Hórusz Templománál?

– A szudániak a szakterületem, de a tanulmányaim kiterjednek egész Észak-Afrikára. Úgy éreztem itt az ideje váltani, ezért jöttem Egyiptomba. – Ismét elmosolyodott. Nagyon helyes mosoly, jegyezte meg magának Lara. – És rohadt nagy mázli, hogy így tettem. A templom szigorúan elzárt terület a turisták elől, amíg a hieroglifák helyreállítása zajlik. Teljesen üres volt, mikor a sír összeomlott.

– A mázli egy igen enyhe kifejezés.

– Talán mégsem minden csak a szerencsén múltott – helyesbítette magát Mason. – Igazán kivételes formában tartja magát. A legtöbb ember nem élte volna túl.

– Túléltem már rosszabbat is.

A férfi felhúzta az egyik szemöldökét.

– Hiszek magának, Miss Croft.

– Azt hiszem kiérdemelte magának a jogot, hogy Larának szólítson, Dr. Mason.

– Kevin – felelte Mason.

– Áru!d el nekem Kevin, mit kerestél Hórusz Templomában?

– Semmi különlegeset – vont a vállát a férfi.

Senki sem ás „semmi különlegeset keresve” gondolta Lara, miközben tanulmányozta az arckifejezését. De tényleg, semmi okod nincs, hogy megoszd velem ezt az információt. És én ugyan nem foglak kifaggatni. Megmentetted az életem, ez több mint elég.

Mason, mintha csak olvasna a gondolataiban, azt mondta:

– Soha nem tudhatja az ember, hogy milyen ritka, gyönyörű ereklyéket találhat ezekben a régi templomokban. Egy próbát mindig megér a dolog. És végülis rád találtam, vagy nem? – Elmosolyodott, aztán folytatta. – Itt maradok Kairóban még egy-két napig, hogy

megbizonyosodjam, rendbe jössz, aztán visszatérek a munkámhoz.

– Jól vagyok – felelte Lara. – Nem szükséges itt maradnod.

– Soha nem voltam a befejezetlen munkák híve archeológusként, és nem lesz ez másképp hősként sem – mosolygott a férfi. – Amíg én vagyok felelős az életedért, gondoskodni fogok, hogy minden rendben menjen.

– Értékelem Kevin, de...

Mason felemelte a kezét.

– Ez már eldöntött tény.

Lara ismét próbált volna ellenkezni, de a fájdalom visszatért, ezért egy ideig dermedten várt, hogy elmúljon.

– Azt tudom, hogy én miért voltam a Templomnál – tört meg egy rövidebb hatásszünetet Mason, egy pillanatra sem levéve a szemét Laráról –, de arról fogalmam sincs, hogy te mit kerestél ott.

– Úgysem hinnéd el, ha elmondanám – felelte, miközben visszaemlékezett, hogy Széth, a gonosz isten milyen eszeveszetten üvöltött, miután ő visszazárta a börtönébe.

– Nem fogok kérdezősködni, hogy mit kerestél ott, az a te dolgod. De ha hátrahagytál valamit a romok közt, nagyon szívesen megkeresem neked, Lara. Természetesen az továbbra is a te felfedezésed maradna – tette hozzá gyorsan.

– Igazán értékelem, Kevin, de nem volt ott semmi. Tényleg.

– Élég komoly ütés érte a fejed. Ha bármi eszedbe jutna, biztosíthatlak, hogy én nem lopok ereklyéket, sem pedig felfedezéseket.

– Biztos vagyok benne, hogy nem.

Mason felállt.

– Van ezeknek itt egy olyan nevetséges szabályuk, hogy csak a betegeknek adnak enni, ezért ha megbocsátasz, most elmegyek vacsorázni. Pár órán belül visszajövök, hogy lássam hogy vagy.

– Már így is épp eleget tettél.

A férfi elmosolyodott.

– Ne kelljen újra kiselőadást tartanom erről.

– Rendben – felelte Lara, aztán hozzátette. – Igazán szép a

mosolyod.

Mason hirtelen zavarban lett.

– Ahogy neked is. Gondolom. Talán egy nap majd láthatom is.

Lara megpróbált mosolyogni, de a kiszáradt ajkai elkezdtek felrepedni, ezért csak egy nyögés lett belőle.

– Ne kapkodd el – nyugtatta a férfi. – Ne kapkodj el semmit.

Még a mosolygást sem.

Azzal távozott.

Lara folyamatosan az álom és ébrenlét határán billegett. Képtelen volt megszabadulni a szeme előtt mászkáló pókoktól, amelyek végül folyton Kevin Masonná változtak. Vagy Kevin Mason volt, aki pókká változik? És ha ez még nem lett volna elég, a legkisebb mozdulattól is nyilalló fájdalom járta át a karját. Egy idő után a fejfájás is visszaerősödött, így az alvás lehetetlenné vált. Dacolva a fájdalommal megpróbált felülni, de a karjába vezetett infúzió nem könnyítette meg a dolgát.

Egy sóhajtás kíséretében feladta a küzdelmet, és visszafeküdt a puha párnára. Túl nagy volt a zaj az ajtón kívül, túl sok ember mozgolódott a kórház folyosóján. Hát nem értették meg, hogy itt beteg emberek vannak, akik aludni próbálnának?

A félhomályban feküdvé elkezdte hallgatni a lépteket, játékokat űzve abból, hogy beazonosítsa, vajon kihez tartoznak. Ez a trappolós gyakornok volt. Az meg az idióta nővér, aki túsarkú cipőkben dolgozik, amiket fel-alá kopogtat a kórház folyosóin. Ez pedig egy doktor, aki medikusok gyűrűjében halad a műtő megfigyelője felé.

És aztán meghallotta a puffanást.

Egy puffanás? Aztán rájött. Egy beteghordozó biztos leejtett egy adag ágyneműt, mikor a szomszédos szobába ment áthúzni az ágyat.

Hirtelen halvány fény szűrődött a folyosóról a sötét szobába.

Mégis mi dolga lehet itt egy beteghordónak? Talán nem tudja, hogy ez az ágy foglalt?

Aztán meglátta, hogy nem is egy beteghordó jön, hanem kettő. És nem is úgy öltöztek, mint a beteghordók. Sivatagi törzsbéli arab ruhát viseltek, és az egyikük egy kést tartott a kezében.

Lara megpróbált kigurulni az ágyból, de az infúziók visszatartották.

– Kik maguk? – követelt választ, figyelmen kívül hagyva a karjába maró fájdalmat. – Mit akarnak?

Egyik férfi sem szólalt meg. Magasak voltak, száznolcvan felettiek, és a testtartásuk alapján nyilvánvaló volt, hogy már sok harcot megéltek. A késes közelebb lépett hozzá, és magasba emelte pengéjét, hogy belévágja.

– Összetévesztenek valakivel! – recsegte elhalóan Lara. – Még soha életemben nem láttam egyiküket sem!

A két férfi egymásra pillantott, aztán a kés megindult.

Lara az utolsó másodpercben tudott csak kitérni előle. A penge alig pár centivel hibázta el, és mélyen a kórházi ágyba fűrődött. Kirántotta a csöveket a karjából – pokoli fájdalommal járt, és szinte azonnal vér kezdett szivárogni a frissen keletkezett sebekből –, és egy pillanattal később már talpon is volt, szemben a támadóival. Minden erejét össze kellett szednie, hogy képes legyen kizárni a koponyájában zakatoló fájdalmat. Kinyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de az egyik férfi – akinél nem volt kés – intett egyet a kezével, és a hangja hirtelen eltűnt, teljesen megnémult.

Ösztönösen a pisztolyaiért nyúlt, de a helyükön csak a kórházi hálóingbe tudott markolni. Próbált koncentrálni a két hangtalanul közelítő férfire, de hirtelen émelygő szédülés futott át rajta.

A férfi a késsel közelebb lépett hozzá, és kinyújtotta az egyik karját, mintha azt várta volna, hogy ad neki valamit.

Tőlem kaphatsz valamit, rendben!

A következő pillanatban ágyékon rúgta az alakot. Az felnyögött és visszakézből akkora pofont kevert le neki, hogy nekitántorodott az infúziós állványnak.

A késes vicsorgott és megiramodott felé. Lara megmarkolta az egyik csövet, a kitarított karja alá lógatta, arrébb lépett, és a férfi nyakára tekerte, majd tiszta erejéből megrántotta. A férfi összeesett és levegőért kapkodott, miközben a kése zajos csörgéssel a padlóra zuhant.

A második alak már azelőtt Larára vetette magát, hogy esélye lett volna szembefordulni vele. Próbált kiszabadulni a szorításból, de

túl gyenge volt. A vér még mindig folyt a karjából, és a feje úgy hasogatott, mintha szét akarna robbanni.

Egyetlen keserű gondolat ismétlődött az agyában, miközben a támadójával viaskodott: *Mindazok után, amiket túléltem, olyan férfiak fognak végezni velem, akiket soha sem láttam, és még csak az okát sem tudom, hogy miért!*

Erőszakkal eszméleténél tartotta magát, és igyekezett kizárni a fejéből a fájdalmat, hogy olyan drágán adhassa az életét, amennyire csak lehetséges. Talán túl gyenge volt, hogy állni tudjon, talán a fegyverei a Hórusz Temploma alatt feküdtek eltemetve, de a fogai és körmei még megvoltak. Túl nagy kárt nem lehet velük okozni, de legalább harcban fog meghalni, még ha a vég elkerülhetetlen is.

És akkor, a fájdalom és émelygés fátylán át észrevette, hogy egy harmadik férfi is van a szobában. Csendben volt, akár a támadói, de csak pár pillanatba tellett, hogy megkezdődjön a csontzene, és hirtelen már nem szorongatta senki Larát. A földre zuhant, és a falhoz gurult, hogy kivonja magát a harcból.

És micsoda harc volt az! A férfi, aki most lépett a szobába, egy hatalmas parasztlengőt helyezett el a másik arcán. Annak ereje bárkit megrendített volna, de az arab csak mordult egyet, megrázta a fejét, és az újonnan érkező felé vetette magát, akiről most már tisztán kivehető volt, hogy nem más, mint Kevin Mason.

Mason kitért a támadás elől, felkapott egy üveget – Larának fogalma sem volt, hogy mi lehet benne, de ezzel nem volt egyedül –, és a férfi arcába csapott vele. Annak szája néma sikolyra nyílt és a szemeit eltakarva az ajtó felé futott. Eltévesztette az irányt, fejével nekirohant a falnak és eszméletlenül kupacként rogyott össze a földön.

Eközben a késes arab újra talpra küzdötte magát. Figyelmeztetés nélkül Masonre támadt. Mason a bal kezével elkapta a csuklóját, hogy távol tartsa magától a kést. A jobbával két gyors ütést bevitt az arab gyomorszájára, de aztán egy balos horog az állkapcsára megtántorította.

Ne menj bele ütésváltásokba! Az eszed használd, ne az izmaid.

Az arab ismét meglódult, a feje fölé emelt késsel. Mason

lehajolt, előre lépett, meglepve ezzel a magasabb férfit, aki átbukfencezett rajta, és a hátán landolt. Mason kirúgta a kést a kezéből, aztán fölé térdelt, és püfölni kezdte, jobb-bal, jobb-bal. Fogak hullottak az arab szájából, vér ömlött az orrából, aztán végül elvesztette az eszméletét. Mason felállt.

– Jól vagy, Lara?

– Már másodszor mentetted meg az életemet – válaszolta Lara gyengén. A hangja épp olyan hirtelenséggel tért vissza, ahogy eltűnt.

– Lehet, hogy ez szokássá válik – replikázott Mason. Felkapcsolta a villanyt, és nekiállt körülnézni a polcokon és szekrényekben.

– Mégis mit művelsz?

– Lehetséges, hogy nem vagy vele tisztában, de igen csúnyán vérzel. Be kell kötnünk téged. Ah, itt is van.

Előhúzott egy guriga gézt és egy tubus fertőtlenítő kenőcsöt, majd letérdelt Lara mellé, letörölte a vér nagy részét egy törölközővel, bekente a sebet a kenőccsel amennyire csak tudta, aztán elkezdte körbetekerni a gézzel.

– Attól tartok csak ennyire telt – jelentette ki, miután elkészült.

– Nem valami szép munka – bólintott Lara.

– Nem vagyok valami jó orvos, és a géz többi részére szükségem lesz *hozzájuk*.

A férfiak mellé térdelt, és a hátuk mögött összekötötte a kezeit, aztán a lábaikat is. Mire végzett, mindketten vissza is nyerték az eszméletüket.

– Rendben – mondta Mason. – Egyedül jöttek, vagy hozták magukkal a többieket is?

Azok csak gyilkos pillantásokkal feleltek.

– Már csak egyszer kérdem meg. Egyedül jöttek?

Semmi válasz.

Felkapta a kést, amely kis híján végzett Larával.

– Ha nem beszélnek, akkor a nyelvükre nincs is szükségük...

A fenyegetésre a férfiak elvigyorodtak. A szájuk groteszk méretűre nyílt. Üres volt.

– Ugh – mondta Lara. – Úgy látszik ebben már megelőzött valaki.

Mielőtt Mason válaszolhatott volna, mindkét férfi levegőért kezdett kapkodni. Egy perccel később halottak voltak.

– Mi a franc? – húzta félre a száját Mason. – Én csak blöfföltem a késsel...

– Attól tartasz, hogy halálra rémítetted őket? Ezeket aztán nem. Olvastam orgyilkosokról, akiket gyerekkoruktól tanítanak, és kivágyják a nyelvüket, hogy örök némaságra ítéljék őket. Soha nem hittem el ezeket a történeteket... mostanáig. – Megállt egy pillanatra. – Hívjunk egy orvost, hogy kiderítsük mi végzett velük.

– Arra nincs időnk – jelentette ki Mason, miközben letörölte az ujjenyomatait a késről és ledobta a földre. – Nyilván már rájöttek, hogy itt vagy, és ha a kórház felfedezi a holttesteket, mindkettőnket itt tartanak kihallgatni.

– Mégis *kik* tudják nyilván, hogy itt vagyok? – követelt választ Lara.

– Az emberek, akik az orgyilkosokat küldték. El kell juttatnunk téged egy biztonságos helyre. – Egyenesen a szemébe nézett. – Még egyszer megkérdem tőled: találtál valamit a templomban?

– Mondtam már, hogy nem – felelte Lara. – Mi folyik itt?

– Elmondom neked, ha lesz egy kis időnk. De ez a kettő nem az utolsó volt, akit utánad küldtek.

– Akit *kik* küldtek utánam? – ragaszkodott a válaszhoz Lara. – Miért akart két férfi, akiket még soha életemben nem láttam, megölni engem?

– Később – segítette talpra Mason. – Elég erős vagy a járáshoz?

– Nem tudom.

Mason grimaszolt egyet.

– Ha összecsucslasz valaki szeme láttára, nem foglak tudni kijuttatni innen. – Megállt egy pillanatra. – Szerzek egy tolószéket, és visszajövök. – Körbepillantott, felkapott egy fehér mosdai zsákot, és átnyújtotta Larának. – Ezek a ruháid. A kórház kimosta őket. Tudom, hogy gyenge vagy, de próbálj átöltözni valahogy, amíg

távol leszek.

– Miért? – kérdezett vissza Lara, ahogy sikerült legyűrnie egy újabb szédüléshullámot.

– Mert ha kijutottunk innen, egy muszlim országon nem hurcolhatok keresztül egy gyönyörű nőt, akinek kilóg a hátsója a kórházi hálóingből.

– Erre gondolhattam volna.

– És ha nem lenne egy teniszlabda nagyságú púp a tarkódon, biztos gondoltál is volna. Most pedig siessünk!

Azzal el is tűnt. Lara levette a hálóinget, és lassan, fogcsikorgatva felhúzta a ruháit. A fegyvertokjait is, bár a pisztolyok nem voltak meg. Valószínű a sírban maradtak. Magyarán akár keresztet is vethet rájuk. Ürességet érzett. Hiányozni fognak neki azok a fegyverek.

Mason fél perccel az után tért vissza, hogy sikerült átöltöznie. A férfi orvosi köpenyt viselt, és egy kerekesszéket tolt maga előtt.

– Ha esetleg eltűnődtél volna – mondta Mason –, a pisztolyaid a kocsimban vannak. Ha nálad lettek volna, mikor behoztalak, most el lennének zárva valami kórházi széfbe.

– Egy újabb dolog, amiért tartozom neked. – Beült a székbe, miközben a férfi az ágyhoz sétált és magához vett két takarót, amit aztán Larára terített.

– Amit viselsz az nem épp egy kórházi hálóruga – magyarázta Mason, miközben betekerte a takarókkal –, úgyhogy jobb nem reklámozni.

Kimentek a folyosóra, és végighaladtak a nővérpult mellett a felvonóhoz. Beszálltak, az ajtó becsukódott utánuk, és a lift elkezdett ereszkedni.

– Eddig jók vagyunk – állapította meg Mason.

A felvonó megállt a földszinten, és az ajtó szétnyílt. Mason gyorsan felmérte az előteret. Úgy féltucat orvos sürgölődött ott, ezen kívül volt ott három nővérpult, egy regisztrációs pult és két egyenruhás rendőr, akik a kijáratot őrizték.

– Most mi lesz? – suttogta Lara.

– Remélem a fehér köpenyem meggyőzi őket, hogy én is orvos vagyok. De azért rakd keresztbe az ujjaid a lepedő alatt. Na kezdjük.
– Vett egy nagy levegőt és a főbejárat felé tolta Larát.

Az egyik őr kíváncsian bámult rá, de Mason csak rámosolygott és sétált tovább, így végül a férfi utat engedett, és hagyta neki, hogy kitolja Larát egy új típusú Land Roverhez.

– Ez most vagy nagyon bátor, vagy nagyon hülye húzás volt – állapította meg a nő. – Nem tudnám biztosra mondani, hogy melyik.

– Olvastam egyszer valahol egy kémregényben, hogy a gyanú elterelésének legjobb módja, ha úgy viselkedünk, mintha semmi takargatnivalónk nem lenne – A férfi kinyitotta az utasoldali ajtót, és óvatosan talpra segítette Larát. – Be tudsz mászni egyedül?

– Persze, hogy be tudok – felelte a nő. Megpróbálta behúzni magát az ülésre, de egy szédüléshullám ismét hatalmába kerítette, és visszazuhant Mason karjaiba. – Nos, legalábbis azt *hittem*, hogy be tudok.

A férfi besegítette a Land Roverbe, aztán megkerülte a kocsit, és beszállt a volán mögé.

– Hova megyünk? – kérdezte Lara.

– El innen. Ha odalépek neki, fél órán belül kiérünk Kairóból.

– Hol vannak a pisztolyaim?

– A kesztyűtartóban.

Lara kinyitotta, és ott találta az útlevelét és pénztárcáját, amiket a zsebébe sülyesztett, valamint a fegyvereit, amiket gondos szeretettel csúsztatott a tokjaikba.

– Azok igen szokatlan pisztolyok – mondta Mason. – Nem hiszem, hogy láttam már olyat, ami kicsit is hasonlít hozzájuk.

Lara előhúzta az egyiket.

– Ez itt egy Wilkes and Hawkins Black Demon .32.

– Egyedi gyártmány?

– Módosított az én igényeim szerint. Tizenöt lőszer fér a tárba és különösen érzékeny az elsütőszerkezete. Az én kezemre van formázva, és a súlyozása pont az utasításaim szerint lett kialakítva. Plusz van benne egy chip, ami a tenyérlenymatomat olvassa. Senki

más nem tud vele lőni, csak én. – Visszacúsztatta a tartójába. – Nincs ennél pontosabb pisztoly.

– Érdekes – mondta Mason, miközben kikanyarodott a főútra.

– Most pedig elmondanád végre, hogy mi folyik itt?

Mason válaszként egy szűk sikátorba kormányozta a kocsit, és padlóig nyomta a gázpedált.

– Társaságunk van – mondta a visszapillantó tükröt figyelve, miután meglátta, hogy három másik autó is utánuk kanyarodott.

Ismét irányt váltott egy kereszteződésben, aztán ismét, amíg végül újra egy főúton találták magukat.

– Újra megkérdem tőled – mondta Mason, igyekezve elrejtteni a sürgetést a hangjából. – Találtál bármit, legyen az akármilyen apróság, vagy lényegtelennek tűnő dolog, a templomban?

– Már mondtam neked – felelte Lara ingerülten. – Nem. – Megállt, hogy összeszedje a gondolatait. – Az emberek a kórházi szobámban, és ezek, akik most üldöznek minket, honnan tudják egyáltalán, hogy Hórusz Templomában jártam?

– Ők, vagy legalábbis azok, akiknek dolgoznak, folyamatosan figyelték.

A hátsó ablak szilánkokra tört, ahogy egy golyó keresztülszaladt rajta.

– Húzd le a fejed – figyelmeztette Mason.

– De miért jönnek utánam? – követelt választ Lara, miközben lebukott. – Miért nem lopták el egyszerűen a templomból, amit akartak?

– Mert nem találták meg – felelte Mason. Hirtelen félrerántotta a kormányt, épp egy pillanattal azelőtt, hogy golyó fúródott a visszapillantótükörbe.

Megint mibe keveredtem? tűnődött Lara, miközben a Land Rover dél felé száguldott a Nílus mentén.